

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ Ing. P. L.**, bytom Š., K., **2/ O. K.**, bytom M., Z., obidvaja zast. advokátom JUDr. J. J., so sídlom: K., B. proti žalovanému: **JUDr. M. Č.**, so sídlom: J., D., správca konkurznej podstaty úpadcu: H. S., akciová spoločnosť v konkurze, so sídlom: P., K., IČO: X. **o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty**, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 52Cbi/2/2007, na dovolanie žalobcov proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 05. 2011, č. k. 5Obo 38/2011-342, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa rozsudkom z 31. 01. 2011, č. k. 52Cbi/2/2007-311, zamietol žalobu žalobcov o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu, a to práva k ochrannej známke č. reg. 188433 s názvom BOŽENA s prioritou ochrany od 30. 09. 1996 pre územie Slovenskej republiky, práva k ochrannej známke č. reg. 214457 s názvom LOCUST s prioritou ochrany od 01. 04. 1997 pre územie Českej republiky, práva spojené s prihláškou ochrannej známky s názvom LOCUST a s prioritou ochrany od 30. 09. 1996 vedenej na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod značkou POZ 2561-96, práva k priemyselnému vzoru č. reg. 254 93 pre územie Slovenskej

republiky a č. reg. 282 53 pre územie Českej republiky s názvami Ťahač letiskovej techniky a s prioritami od 03. 07. 1997, práva spojené s prihláškou vynálezu PV 1249-96 podanou na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky 30. 09. 1996 s názvom Odmínovací komplex a spôsob ovládania jeho odmínovacieho stroja, práva spojené s medzinárodnou prihláškou vynálezu PCT/SK97/00009 podanou na medzinárodnom úrade v Ženeve 30. 09. 1997 pod názvom Odmínovací komplex a spôsob ovládania jeho odmínovacieho stroja, s udržiavanou prioritou ochrany v 89 krajinách sveta, ktoré sú zapísané v súpise konkurznej podstaty. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 19 ods. 1, ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“). Mal za to, že predpokladom pre podanie žaloby o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty je skutočnosť, že predmetné veci zapíše správca konkurznej podstaty do súpisu podstaty s poznámkou o nárokoch uplatnených inými osobami, a že táto vec sa v súpise konkurznej podstaty nachádza. Súd potom uloží tomu, kto uplatňuje, že sa vec nemala do súpisu zaradiť, aby v lehote určenej súdom podal žalobu proti správcovi na súde, ktorý vyhlásil konkurz. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 51-24 K 407/98 zo dňa 30. 11. 1998 vyhlásil konkurz na úpadcu H. S., a. s., K. a za správcu konkurznej podstaty ustanovil JUDr. M. Č.. Uznesením zo dňa 06. 12. 2006, č. k. 51-24 K 407/98-1442, Krajský súd v Banskej Bystrici uložil žalobcom, aby v lehote 30 dní odo dňa doručenia uznesenia podali proti správcovi konkurznej podstaty žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Súčasne opatrením, rovnako zo 06. 12. 2006, č. k. 51-24 K 407/98-1438, krajský súd uložil správcovi konkurznej podstaty, aby neodkladne po doručení tohto opatrenia zaradil do súpisu konkurznej podstaty majetok úpadcu vyšpecifikovaný v tomto opatrení. Konkurzný súd mal v čase vypracovania predmetného opatrenia za to, že majetok úpadcu vyšpecifikovaný v opatrení sa v súpise konkurznej podstaty úpadcu nenachádza, a preto je ho tam potrebné zaradiť. Správca konkurznej podstaty reagoval na opatrenie vyjadrením z 05. 01. 2007, ktorým konkurznému súdu oznámil, že predmetné opatrenie nie je možné realizovať, pretože predmetné práva boli zahrnuté v účtovnej dispozícii č. ID11000306, ktorá bola zahrnutá v súpise konkurznej podstaty a tieto priemyselné práva boli prevedené na kupujúceho v zmysle zmluvy o predaji časti podniku a jej dodatkov.

Prvostupňový súd v konaní vypočul svedka Ing. J. B., člena predstavenstva úpadcu, ktorý vypovedal, že žalobca v 1. rade bol technickým námestníkom, neskôr technickým riaditeľom Z. Ť. S., ktoré boli právnym predchodcom úpadcu. Naproti tomu žalobca v 2. rade nikdy nebol zamestnancom ani právneho predchodcu úpadcu ani úpadcu, vždy pracoval na

základe objednávok úpadcu. Uviedol, že pri výrobku s názvom LOCUST išlo o výrobok, ktorý vyrábala dlhé roky úpadca ešte v čase existencie Z. Ľ. S. K.. Síce ho vyrábala pod iným názvom, konkrétne pod označením UNC MILA 60, išlo však len o zmenu označenia nakladača z obchodných marketingových dôvodov. Nakladač sa vyrábala od roku 1983 a je možné, že spoločnosť O., spol. s r. o., robila určité úpravy a modernizáciu, ale autorstvo nemá nič spoločné s ochrannou známkou LOCUST, nakoľko túto si zaevidovala spoločnosť H. S., a. s., K. ako svoju obchodnú značku. Úpadca zadal projekt letiskového ťahača spoločnosti O., spol. s r. o., a tento projekt úpadca aj v celom rozsahu financoval, vrátane celej výroby, dokumentácie, výroby prototypu, ako aj skúšok letiskového ťahača. Na ťahači pracovali okrem Ing. P. D. aj žalobcovia. Technický riaditeľ Ing. B., resp. útvar technického riaditeľa podal na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky prihlášku o zápis uvedeného priemyselného vzoru. Svedok uviedol, že nevie o tom, že by bol v tom čase figuroval ako majiteľ uvedeného priemyselného vzoru niekto iný ako úpadca, ani o tom, že by v čase, keď sa prihláška na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky podávala, boli nejaké námietky ohľadne toho, kto je vlastníkom priemyselného vzoru, resp. týchto práv. Podľa svedka v danom prípade treba rozlišovať jednak vlastníctvo a jednak autorské práva, ktoré patrili firme O., spol. s r. o., avšak celý projekt bol robený na zákazku H. S., a. s., K.. Vyjadril názor, že žalobcovia sa v tomto prípade nemôžu považovať za vlastníka uvedeného priemyselného vzoru, maximálne za autora.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa ďalej vyplynulo, že dňa 19. 05. 1999 zaslal patentový zástupca Ing. L. B. na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky Banská Bystrica „žiadosť o zápis prevodu úžitkového vzoru č. 254 93“. Vo svojej žiadosti uviedol, že žiada o zápis prevodu uvedeného úžitkového vzoru s názvom „Ťahač letiskovej techniky“ na nového nadobúdateľa v zmysle priloženej zmluvy o prevode práv. Súčasťou žiadosti bola zmluva o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva, uzavretá medzi správcom konkurznej podstaty úpadcu a spoločnosťou W., a. s., Z. dňa 01. 03. 1999. Z osvedčenia o zápise priemyselného vzoru Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky súd zistil, že ako majiteľ „Ťahača letiskovej techniky“ pod č. 254 93 bol zapísaný 27. 04. 1998 subjekt H. S., a. s., P., X. K. a ako pôvodcovia boli zapísaní O. K., Z., Ing. P. L., K. a Ing. P. D., Z.. Z osvedčenia o zápise priemyselného vzoru Úradu priemyselného vlastníctva Českej republiky súd zistil, že ako majiteľ „Ťahača letištní techniky“ s číslom zápisu 282 53 s dátumom zápisu 24. 11. 1998 bol zapísaný subjekt H. S., a. s., K. a ako pôvodcovia Ing. P. L., K., O. K., Z. a Ing. P. D., Z.. Ing. L. B. podal dňa 30. 09. 1996

prihlášku vynálezu s názvom „Odmínovací komplex a spôsob ovládania jeho odmínovacieho stroja“ so žiadosťou o udelenie patentu. Prihláška vynálezu bola zaregistrovaná pod sp. zn. PV 1249-96. Uvedené vyplýva z potvrdenia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky o podaní prihlášky vynálezu. Úrad oznámil spoločnosti W. I., a. s., K., že na základe ich žiadosti, úradu doručenej dňa 12. 07. 1999, zapísal do registra prihlášok vynálezov podľa § 15 zákona č. 527/1990 Zb. o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch“), prevod práv k prihláške vynálezu PV 1249-96 s účinnosťou voči tretím osobám od 23. 07. 1999 z H. S., a. s., K., na W., a. s., Z.. Následne úrad zapísal prevod práv na W. I., a. s., K., ktorý je prihlasovateľom. Z rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ktorým udelil patent č. 280321, je zrejmé, že ako majiteľ patentu sa uvádza W. I., a. s., K., ako pôvodcovia vynálezu sa uvádzajú Ing. P. L., O. K., Ing. J. V., Ing. P. M., J. L. a Ing. Š. H., ako názov „Odmínovací komplex“, dátum udelenia patentu 12. 08. 1999 a právo prednosti 30. 09. 1996. Patent platí 20 rokov od dátumu podania prihlášky vynálezu podľa § 21 zákona o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch. Rozhodnutie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky bolo vydané dňa 17. 08. 1999. Z patentovej listiny Úradu priemyselného vlastníctva SR súd zistil, že podľa § 34 ods. 3 zákona o vynálezoch, priemyselných vzoroch a zlepšovacích návrhoch, udelil úrad patent č. 280321 na vynález, ktorý je opísaný v priloženom dokumente a ktorým je „Odmínovací komplex“. Ako pôvodcovia vynálezu sú uvádzaní Ing. P. L., O. K., Ing. J. V., Ing. P. M., J. L. a Ing. Š. H., majiteľom patentu je W. I., a. s., K., dátum podania prihlášky je 30. 09. 1996, dátum zverejnenia 08. 04. 1999 a dátum zverejnenia udelenia vo Vestníku 08. 11. 1999. Aj z výpisu histórie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, ktorý je súčasťou spisu Okresného súdu Z., sp. zn. 6 C 192/2001, je zrejmé, že ako majiteľ je vedený W. I., a. s., K., pričom vo výpise je uvedená zmena majiteľa patentu z predchádzajúceho W. I., a. s., K. na nového majiteľa W. I., a. s., K.. Dňa 20. 10. 1998 Ing. L. B. podal Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky žiadosť o zápis prevodu PV 1249-96 a požiadal o zápis prevodu uvedenej prihlášky vynálezu s názvom „Odmínovací stroj“ na nového nadobúdateľa, ktorým sú H. S., a. s., K.. Dňa 19. 05. 1999 podal Ing. B. Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky žiadosť o zápis prevodu prihlášky vynálezu PV 1249-96, v ktorej žiadal o zápis prevodu prihlášky s názvom „Odmínovací komplex“ na nového nadobúdateľa v zmysle priloženej zmluvy o prevode práv. Dňa 06. 07. 1999 podal Ing. L. B. žiadosť na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky o zápis

prevodu PV 1249-96, ktorou žiadal o zápis prevodu uvedenej prihlášky vynálezu s názvom „Odmínovací komplex“ na nového nadobúdateľa, ktorým je W. I., a. s., K. a žiadal, aby patentovú listinu vydal úrad už na meno nového majiteľa. Dňa 08. 07. 1999 Ing. B. zaslal Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vyplnený formulár žiadosti o zápis prevodu prihlášky ochrannej známky s názvom „LOCUST“ na nového nadobúdateľa, ktorým je W. I., a. s., K.. Zároveň úradu oznámil, že vzhľadom k tomu, že v krátkej dobe došlo k dvojitému prevodu práv k uvedenému dokumentu, má úrad považovať žiadosť z 19. 05. 1999 za bezpredmetnú. Súčasťou bola žiadosť o zápis prevodu (prechodu) ochrannej známky (prihlášky ochrannej známky), ako majiteľ (prihlasovateľ) ochrannej známky je uvedená spoločnosť H. S., a. s., K., ako nadobúdateľ ochrannej známky (prihlášky ochrannej známky) je uvedená spoločnosť W. I., a. s., K. a ako zástupca nadobúdateľa je uvedený Ing. L. B..

Súd prvého stupňa ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ObdoV 91/2004 a uviedol, že právnym dôvodom nároku na vylúčenie vecí z podstaty môže byť vlastníctvo žalobcu, jeho spoluvlastníctvo, ako aj držba veci a tento dôvod musí existovať v čase uplatňovania nároku. Nemožno sa úspešne domáhať vylúčenia vecí, ktoré aj po vyhlásení konkurzu zostávajú vo vlastníctve úpadcu. Osoba, ktorá podala žalobu o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty, musí preukázať nielen to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale aj to, že právo vylučujúce zaradenie vecí do podstaty náleží jej. V danom prípade mal súd preukázané, že ako majiteľ práv k veciam, ktoré žiadajú žalobcovia z konkurznej podstaty vylúčiť, bol na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky aj Českej republiky zapísaný úpadca, t. j. H. S., a. s., K., neskôr spoločnosť W. I., a. s., K.. V prihláškach k zápisu priemyselného vzoru sa žalobcovia v 1. a 2. rade uvádzajú ako pôvodcovia, nie však ako majitelia. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z výpovede svedka Ing. J. B., ktorý uviedol, že majiteľom uvedeného priemyselného vzoru bol úpadca. Aj podľa názoru súdu (rovnako ako podľa názoru svedka) je potrebné rozlišovať vlastníctvo a autorské práva, ktoré podľa svedka patrili spoločnosti O., spol. s. r. o. Aj keď žalobca v 1. rade bol zamestnancom úpadcu, celý projekt bol robený na zákazku úpadcu, u ktorého sa výrobok dlhé roky vyrábal.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa uzavrel, že žalobcovia nepreukázali, že veci, vylúčenia ktorých sa z konkurznej podstaty úpadcu domáhajú, sú v ich vlastníctve, prípadne spoluvlastníctve, naopak, zápisy Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky osvedčujú ako majiteľa týchto práv úpadcu. Keďže aj po vyhlásení

konkurzu zostávali predmetné veci vo vlastníctve úpadcu, žalobcovia neosvedčili dôvod pre vylúčenie vecí (ktorý by musel existovať v čase uplatňovania nároku) a nepreukázali, že sa konkurzom zasiahlo do ich práv, v dôsledku ktorej skutočnosti nemajú aktívnu vecnú legitimáciu na podanie takejto žaloby. Keďže žalobcovia nepreukázali, že úpadca bol zapísaný ako majiteľ predmetných práv neoprávnene, súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) tak, že ich náhradu žalovanému ako úspešnému účastníkovi nepriznal, keďže si ju neuplatnil.

Na odvolanie žalobcov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, rozsudkom z 30. 05. 2011, č. k. 5Obo 38/2011-342, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 O. s. p. potvrdil. Súčasne rozhodol o trovách odvolacieho konania a jej náhradu žalovanému, ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. nepriznal s odôvodnením, že mu trovy konania nevznikli.

Odvolací súd po prejednaní odvolania vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcov podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), f) O. s. p. ako nedôvodné. K odvolaciemu dôvodu žalobcov podľa § 205 ods. 2 písm. b) O. s. p. spočívajúcemu v tvrdení, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (konkrétne malo ísť o nepreskúmateľnosť rozsudku z dôvodu absencie odôvodnenia súladného s príslušnou právnou úpravou, odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie prejednávacej zásady súdneho konania), odvolací súd poukázal na ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 115/03 a uviedol, že súd nie je povinný sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami, tvrdenými účastníkmi konania, súčasne že rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.. Napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vyhodnotil ako rozhodnutie, ktoré náležitosti uvedené v citovanom ustanovení obsahuje. Skonštatoval, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil a rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkou preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti a dal v napadnutom rozhodnutí odpoveď na všetky podstatné námietky, nastolené účastníkmi konania.

K námietke odvolateľov spočívacej v tvrdení, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože v predmetnej veci neboli zrealizované záverečné reči účastníkov konania, odvolací súd poukázal na zápisnicu z pojednávania z 31. 01. 2011, na ktorom bol

vyhlásený napadnutý rozsudok. Zo zápisnice vyplýva, že právny zástupca žalobcov žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť, pričom pozornosť upriamil na listinné dôkazy, ktorými osvedčil, že patent na úpadcu nebol nikdy zapísaný. Zmluvy, ktorými mali prejsť predmetné práva z úpadcu na ďalšie subjekty, označil za absolútne neplatné právne úkony. Uviedol, že tieto práva neboli zaradené do súpisu konkurznej podstaty, v tejto sa nenachádzajú a nenachádzajú sa ani v znaleckom posudku. Účtovnú dispozíciu žalobcovia nepovažujú za súpis konkurznej podstaty a keďže predmetné veci do súpisu konkurznej podstaty zapísané neboli, nemohli byť ani prevádzané správcom konkurznej podstaty. Z uvedeného dôvodu právo na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty patrí žalobcom. Uviedol tiež, že vo všetkom sa pridržiava svojich písomných vyjadrení, ktoré boli doručované zo strany žalobcov do spisu. Na pojednávaní bol vypočutý aj žalovaný, ktorý žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcov. Mal za to, že žalobcovia nepreukázali, že sú vlastníkami predmetných priemyselných práv a v ďalšom nie je možné žalobe vyhovieť, nakoľko tieto veci v konkurznej podstate úpadcu nie sú a zmluvou o predaji časti podniku z 08. 02. 1999 boli prevedené na nadobúdateľa. Na otázku súdu účastníci zhodne uviedli, že viac k veci nemajú čo dodať a boli poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Na základe uvedeného odvolací súd vyhodnotil postup súdu prvého stupňa za taký, ktorým nedošlo k znemožneniu realizácie procesných práv žalobcov, priznaných im občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany práv a právom chránených záujmov, a teda v danom prípade nedošlo k porušeniu ust. § 118 ods. 4 O. s. p.. Odvolací súd taktiež nezistil, že by počas konania došlo k porušeniu prejednávanej zásady súdneho konania, pretože súd rozhodol na základe argumentácie a dôkazných prostriedkov, predkladaných sporovými stranami.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p. odvolací súd uviedol, že neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, kedy súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napríklad preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec). Zdôraznil, že iba samotná okolnosť, že súd nevykonal dôkazy navrhnuté účastníkmi, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré - hoci boli tvrdené - súd nezistoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné. Zdôraznil, že vždy musí ísť len o skutočnosti

a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom. Opierajúc sa o uvedené, odvolací súd mal za to, že Krajský súd v Banskej Bystrici vykonal všetky žalobcami navrhnuté dôkazy, ktoré boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je zrejmé z obsahu spisu.

V súvislosti s ďalším odvolacím dôvodom uplatneným v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p., odvolací súd ozrejmil, že tento sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne. Znamená to, že musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zdôraznil, že medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Uviedol, že skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., pretože súd buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli (ani inak nevyšli počas konania najavo), alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané (alebo vyšli počas konania najavo). Nesprávne sú pritom aj skutkové zistenia založené na chybnom hodnotení dôkazov. Preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo. Jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak. Konštatoval, že výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.

V ďalšej časti sa odvolací súd zameril na právne posúdenie veci, ktorým sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový

stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania). V nadväznosti na uvedené odvolací súd vo vzťahu k posudzovanej veci uviedol, že súd použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, a teda z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Odvolací súd následne poukázal na ust. § 19 ods. 1, ods. 2 ZKV a zhrnul predpoklady, za ktorých môže súd žalobe o vylúčenie vecí zo súpisu majetku konkurznej podstaty vyhovieť. Týmito predpokladmi sú, že 1/ vec bola správcom konkurznej podstaty príslušného úpadcu zapísaná do súpisu majetku konkurznej podstaty, 2/ exidačná žaloba je podaná osobou odlišnou od úpadcu a došla súdu najneskôr posledný deň lehoty určenej tejto osobe k podaniu žaloby výzvou súdu, ktorý vyhlásil konkurz, 3/ žalovaným je správca konkurznej podstaty, 4/ v dobe, keď súd rozhoduje o vylúčení vecí (§ 154 ods. 1 O. s. p.), trvajú účinky konkurzu a vec je naďalej zapísaná v konkurznej podstate (nebola v medziobdobí zo súpisu majetku konkurznej podstaty vylúčená správcom), 5/ osoba, ktorá sa domáha vylúčenia vecí zo súpisu, preukázala nielen to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale i to, že právo, ktoré vylučovalo zaradenie vecí do súpisu majetku konkurznej podstaty, jej svedčí.

Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že predmetné priemyselné práva, ktorých vylúčenia sa z konkurznej podstaty žalobcovia domáhajú, sa v čase podania žaloby v súpise konkurznej podstaty úpadcu nenachádzali a ani v čase rozhodovania nie sú do konkurznej podstaty úpadcu zapísané. Uviedol, že ak tieto práva opustili konkurznú podstatu speňažením (na základe zmluvy o predaji časti podniku z 08.02.1999, zmluvou o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva z 01.03.1999), žaloba na vylúčenie uvedených práv z konkurznej podstaty nie je dôvodná. Osoba, na ktorú správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania previedol majetok zapísaný do konkurznej podstaty, sa totiž stáva vlastníkom takéhoto majetku bez zreteľa na to, či neskôr vyšlo najavo, že zapísaný a neskôr i speňažený majetok (alebo jeho časť) v dobe speňaženia vlastnícky patril iným osobám. V takom prípade má oprávnená osoba k dispozícii žalobu na vylúčenie náhradného peňažného plnenia, získaného správcom konkurznej podstaty za speňažený majetok z konkurznej podstaty.

Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa o tom, že žalobcovia nepreukázali, že predmetné práva, ktoré vylučovali zaradenie priemyselných práv do súpisu konkurznej podstaty úpadcu, svedčili im. Zároveň poukázal na právoplatný rozsudok vo veci vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6C 192/01, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia vlastníctva patentu a žiadali, aby súd určil, že ako pôvodcovia vynálezu, ktorý bol 30. 09. 1996 prihlásený na Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky pod názvom „Odmínovací komplex a spôsob ovládania jeho odmínovacieho stroja značka PV 1249-96“, sú od 20. 09. 1999 majiteľmi všetkých práv, vyplývajúcich z prihlášky tohto vynálezu a sú majiteľmi patentu č. 280321, ktorý bol Úradom priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky udelený 12. 08. 1999 k vynálezu pod názvom „Odmínovací komplex“. Menovaný súd žalobu v tejto veci v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd skonštatoval, že dôkazné bremeno v predmetnej veci spočívalo na žalobcoch, ktorí mali preukázať, že majú právo k veciam (právam), vylúčenia ktorých sa z konkurznej podstaty úpadcu domáhajú. Žalobcovia však túto skutočnosť nepreukázali, preto súd prvého stupňa správne rozhodol, keď vylučovaciu žalobu zamietol.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 04. 07. 2011.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnili existenciou vady konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. (tvrdiac, že im ako účastníkom konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom) a dôvodnosť existenciou dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a písm. c) O. s. p. (argumentujúc, že ide o rozhodnutie vychádzajúce z nesprávneho skutkového zistenia, majúce za následok neprávne rozhodnutie vo veci, súčasne že ide o rozhodnutie spočívajúce na nesprávnom právnom posúdení veci). Navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozsudok odvolacieho súdu z 30. 05. 2011, č. k. 5Obo 38/2011-342 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobcovia opakovane poukázali na nerešpektovanie právnej úpravy zakotvenej v § 118 ods. 4 O. s. p. Krajským súdom v Banskej Bystrici. Uviedli, že súd im odoprel využitie inštitútu záverečnej reči pred skončením pojednávania, keď ich nevyzval na zhrnutie

svojich návrhov a vyjadrenie sa k dokazovaniu. Majú za to, že záverečná reč nemôže byť nahrádzaná prejavmi účastníkov prednášanými v priebehu súdneho konania, hoci aj na poslednom súdnom pojednávaní. Žalobcovia neboli upozornení na ukončenie pojednávania a najmä neboli súdom vyzvaní k záverečnému zhrnutiu a vyjadreniu sa k dôkazom. Uvedené porušenie práv nebolo napravené ani v odvolacom konaní, v ktorom navyiac odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Žalobcovia poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 6/98 a vyjadrili názor, že neumožnením prednesu záverečných rečí im bola odňatá možnosť riadneho konania pred súdom, v dôsledku ktorej skutočnosti sa jedná o porušenie základného ústavného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky.

V ďalšej časti svojho dovolania žalobcovia namietli absenciu zákonných náležitostí rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., pretože prvostupňový súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, nezdôvodnil ním prijaté závery a ani nezrejmil proces, ktorým k svojim záverom dospel. V dôsledku uvedeného považujú žalobcovia rozsudok za nepresvedčivý, ba až arbitrárny. Uviedli, že už v minulosti rozsiahlym spôsobom preukazovali, že zmluvy, na základe ktorých malo dôjsť k prevodu priemyselných práv (t. j. zmluva o predaji časti podniku z 08. 02. 1999 a zmluva o prevode práv k predmetom priemyselného vlastníctva z 01. 03. 1999) predstavujú absolútne neplatné právne úkony. Súdu vytkli, že nešpecifikoval žiadne konkrétne argumenty a dôkazy, ktorými by poprel tvrdenia a dôkazy žalobcov, ani nijakým spôsobom nezrejmil, na základe čoho dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali oprávnenosť svojho nároku, a teda že nespochybnili právo žalovaného, ktorý na preukázanie opaku okolností tvrdených žalobcami nepredložil žiaden dôkaz. Vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Zvolen, sp. zn. 6C 192/01, ktorým bola zamietnutá ich žaloba o určenie vlastníctva patentu „Odmínovacieho komplexu“, uviedli, že k zamietnutiu došlo z procesných dôvodov, pričom z hmotnoprávneho hľadiska súd vec ani neriešil. Ani s touto argumentáciou žalobcov sa súd v konaní nevysporiadal.

Žalobcovia ďalej namietli nerešpektovanie prejednávacej zásady podľa § 153 O. s. p. a uviedli, že napriek tomu, že žalovaný sa v konaní nevyjadril k rozhodujúcim skutočnostiam, ani nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce ním tvrdené skutočnosti, súd neakceptoval argumentáciu žalobcov a tento svoj postup ani nezdôvodnil. Rovnako súdu vytkli, že v odôvodnení rozsudku nezrejmil základné otázky nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Nevysvetlil tiež, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hoci zhrnul názory žalobcov aj žalovaného, ozrejmil vykonané dôkazy, nijakým spôsobom nezrejmil vlastný vnútorný proces hodnotenia dôkazov a úvah, ktoré ho viedli k prezentovaným názorom.

Nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie veci žalobcovia vzhládli v otázke posúdenia majiteľstva sporných priemyselných práv.

K dovolaniu žalobcov sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odmietnuť.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu

alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici ako súdu prvého stupňa nezmenil, naopak potvrdil ho, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Rovnako vo výroku svojho rozsudku nevyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.. Keďže dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vzhľadom na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, dovolací súd sa osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov bola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. sa rozumie taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva,

najmä právo zúčastniť sa pojednávania, byť vypočutý ako účastník, robiť podania, navrhovať vykonanie dôkazov. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p. zakladá aj absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, z dôvodu ktorého je toto nepreskúmateľné.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, je dovolací súd toho názoru, že odvolací súd postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

K vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolatelia namietli znemožnenie realizácie ich procesných práv neumožnením využitia inštitútu záverečnej reči pred skončením pojednávania.

Podľa § 118 ods. 4 O. s. p., ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní na Krajskom súde v Banskej Bystrici konanom dňa 31. 01. 2011 (č. l. 309 - 310) vyplýva, že pojednávania sa osobne zúčastnili žalobcovia v 1. aj 2. rade, zastúpení Mgr. S. M., na základe substitučnej plnej moci (č. l. 308). Pojednávania sa osobne zúčastnil aj žalovaný. Vo vzťahu k ich výpovediam na predmetnom pojednávaní odvolací súd správne skonštatoval, že po tom, ako právny zástupca žalobcov navrhol žalobe v celom rozsahu vyhovieť, kým žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, sa účastníci konania zhodne vyjadrili, že viac k veci nemajú čo dodať. Súčasne boli poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p.. V zmysle citovaného ustanovenia ide o povinnosť účastníkov predložiť všetky dôkazy alebo označiť skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Fakt, že Krajský súd v Banskej Bystrici použil formuláciu „...sú povinní predložiť všetky dôkazy v konaní pred prvostupňovým súdom“, sa vyššie citovanému zákonnému ustanoveniu neprieči, pretože z uvedeného poučenia je zmysel § 120 ods. 4 O. s. p. zrejмый. Po tom, čo súd prítomných účastníkov (vrátane právneho zástupcu žalobcov) oboznámil s listinnými dôkazmi vyšpecifikovanými na str. 2 zápisnice o pojednávaní (č. l. 309), vyhlásil pojednávanie za skončené (*majúc na mysli dokazovanie v zmysle § 118 ods. 4 O. s. p.*). Dovolací súd osobitne zdôrazňuje skutočnosť, že právny zástupca žalobcov v rámci svojej výpovede vo veci samej uviedol, že sa vo všetkom pridrižiava svojich písomných vyjadrení, ktoré boli doručované zo

strany žalobcov do spisu. S poukazom na to, že advokát ako osoba znalá práva, povinná využiť všetky zákonné prostriedky k ochrane a presadeniu práv a právom chránených záujmov svojho klienta, ktorých právny vzťah je založený zmluvou o poskytovaní právnej pomoci, je dovolací súd toho názoru, že na predmetnom pojednávaní nebola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom do takej miery, aby to naplnilo podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p.

K námietke žalobcov spočívajúcej v tvrdení, že odvolací súd o ich opravnom prostriedku rozhodol bez nariadenia pojednávania, dovolací súd uvádza, že odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení odmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.). Keďže odvolací súd postupoval v súlade s citovaným ustanovením, plne sa stotožnil s dokazovaním vykonaným súdom prvého stupňa a vyvodil správny skutkový a právny záver, nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie na prejednanie odvolania vo veci samej. Rozsudok odvolacieho súdu bol tiež vyhlásený v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. Uvedeným postupom odvolacieho súdu nebola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.

V súvislosti s ďalším nedostatkom, ktorý žalobcovia súdom vytkli a ktorý mal spočívať v nedostatočnom zdôvodnení svojich rozhodnutí vo veci konajúcimi súdmi (z dôvodu nerešpektovania prejednacej zásady podľa § 153 O. s. p. a nevysporiadania sa s dôkaznými prostriedkami), už odvolací súd vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku správne poukázal na závery plynúce z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, ako aj štruktúru odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorú rámcovo upravuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.) s tým, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Na základe uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu je náležite odôvodnený, do odôvodnenia svojho rozhodnutia pojal kľúčové argumenty, na základe ktorých rozhodnutie Krajského súdu

v Banskej Bystrici potvrdil a z tohto dôvodu je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia ústavne akceptovateľné.

Pokiaľ dovolatelia namietajú, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, je potrebné uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O. s. p.), je síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. V prejednávanej veci by uvedený dovolací dôvod bolo možné úspešne použiť, len ak by prípustnosť dovolania vyplývala z § 238 ods. 3 O. s. p., v posudzovanom prípade však odvolací súd vo výroku svojho rozsudku prípustnosť dovolania nevyslovil.

Keďže v danom prípade dovolanie žalobcov proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vada uvedená v § 237 písm. f) O. s. p. (ani žiadna iná procesná vada v zmysle § 237 O. s. p.) zistená nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c), ako neprípustné odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto by mal právo na náhradu trov konania. Keďže mu však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, 29. marca 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.